

Arrest

nr. 209 230 van 12 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN BEURDEN
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN BEURDEN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 21 juli 2018 aan de Belgische grens werd tegengehouden, in het bezit van een Venezolaans paspoort, is toegekomen met vlucht TB506 uit Santo Domingo. Op 23 juli 2018 diende hij een verzoek in om internationale bescherming en werd beslist tot afgifte van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, Caricole te Steenokkerzeel.

1.2. Op 17 augustus 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 17 augustus 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 23/07/2018
Overdracht CGVS: 31/07/2018*

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen. Artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet machtigt mij de huidige beslissing te nemen tijdens uw vasthouding aan de grens. Op basis van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, werd er een versnelde procedure toegepast in dit dossier.

U had op 9 augustus 2018 van 10u00 tot 12u40 een persoonlijk onderhoud met een medewerker van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) via videoconferentie. Uw advocaat, meester Ogumula, was aanwezig van 10u02 tot 12u40. U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de gemeente Cua in Caracas. In 2013 werd u het slachtoffer van een gewapende overval waarbij u gewond raakte. De laatste vier jaar voor uw vertrek werkte u als chauffeur voor het Ministerie van Telecommunicatie en Informatie. Omwille van de slechte economische situatie in uw land besloot u om dit jaar bij de presidentsverkiezingen tegen president Maduro te stemmen. Ongeveer twee maanden na de verkiezingen werd u door uw werkgever de opdracht gegeven om met uw wagen een brief af te leveren buiten Caracas. Onderweg werd u op de snelweg door een voertuig waarin drie tot vier bewapende en gemaskerde personen zaten benaderd. U zag aan de nummerplaat van de wagen dat het een voertuig van de overheid was. U reed op de linkerrijstrook en werd rechts achteraan door de wagen aangereden waardoor uw voertuig meerdere keren over de kop ging. U verloor het bewustzijn en werd naar het ziekenhuis gebracht. Na drie maanden ziekteverlof keerde u weer naar uw werk bij het Ministerie van Telecommunicatie en Informatie terug. Enkele dagen na uw terugkeer moest u uw ontslagbrief onder dwang ondertekenen. Intussen had u reeds vernomen dat uw problemen op de werkvloer te wijten waren aan uw stem tegen de president. U besepte dat uw leven in gevaar was en besloot om Venezuela te verlaten. U verliet Venezuela op legale wijze en reisde via de Dominicaanse Republiek naar België. Op 23 juli 2018 diende u hier een verzoek in om internationale bescherming. U vreest in geval van terugkeer naar Venezuela vermoord te worden door de overheid. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielaanvraag legde u na uw onderhoud op het Commissariaat-generaal kopieën van de volgende documenten voor: uw identiteitskaart; uw rijbewijs; uw medische keuring om te rijden; een attest van domiciliëring; verschillende documenten ter staving van uw professionele activiteiten en uw inkomsten; een gezondheidscertificaat; verschillende documenten in verband met een niet tijdens uw onderhoud vermelde hospitalisatie in 2010 en elf naar aanleiding hiervan getrokken röntgenfoto's van uw wervelkolom; verschillende medische documenten (gedateerd in februari, maart en mei 2018), waaruit blijkt dat u op 17 februari 2018 een verkeersongeval had (en waaruit tevens blijkt dat u in 2013 een schotwonde heeft opgelopen); de resultaten van een urine-onderzoek en een bacteriologisch onderzoek, d.d. 14 maart 2018; twee attesten, d.d. 3 april 2018 en 18 april 2018, in verband met een medisch onderzoek van uw ruggengraat; twee foto's van een ongeval en twee foto's van een hoofdwonde; en uw ontslagbrief, d.d. 11 juli 2018, waarin u aangeeft om persoonlijke redenen uw ontslag in te dienen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotief – u beweerde bij aankomst op 21 juli 2018 als toerist naar Europa te zijn gekomen en verzocht pas twee dagen later, op 23 juli

2018, om internationale bescherming – en het feit dat u bij aankomst in België over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U verklaarde na de presidentsverkiezingen met de Venezolaanse overheid in de problemen te zijn gekomen omdat u tegen president Maduro had gestemd.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. U verklaarde dat u ongeveer twee maanden na de presidentsverkiezingen in de problemen kwam omdat u tegen de president had gestemd. Daarna had u een (uitgelokt) ongeval en moest u drie maanden revalideren. Na de revalidatie ging u opnieuw werken, maar daar werd u in juli 2018 gedwongen uw ontslagbrief te ondertekenen waardoor u uiteindelijk op 19 juli 2018, ongeveer drie à drie en een halve maand na het ongeval, Venezuela verliet (CGVS, p. 7; p. 14). Volgens uw chronologie ontvluchtte u Venezuela bijgevolg meer dan vijf maanden na de presidentsverkiezingen. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat de presidentsverkiezingen van dit jaar plaatsvonden op 20 mei 2018, i.e. exact twee maanden voor uw vertrek uit Venezuela. Gelet hierop kan er niet het minste geloof gehecht worden aan de door u beweerde omstandigheden van uw ongeval, temeer daar het opvallend is dat u zich niet eens de precieze datum van het ongeval herinnerde (CGVS, p. 11). Deze conclusie wordt extra bevestigd doordat alle door u neergelegde medische documenten ter staving van het door u beweerde door de overheid uitgelokte ongeval dateren van vóór de afgelopen presidentsverkiezingen van mei 2018: hieruit blijkt bovendien dat uw auto-ongeval op 17 februari 2018 gedateerd moet worden.

Dat er aan uw beweringen dat u vervolgd werd omdat u tegen Maduro heeft gestemd geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat u beweerde voor de onafhankelijke kandidaat 'Fertucci' gestemd te hebben. Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat Fertucci geen presidentskandidaat was. Wel was Javier Bertucci kandidaat.

Bovendien blijkt uw gedrag moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees ten aanzien van de overheid. U verklaarde door de aanslag en door het verplichte ontslag begrepen te hebben dat u gevaar liep: de overheid had het op u gemunt. U vreesde bij terugkeer naar Venezuela dan ook voor uw leven (CGVS, p. 11; p. 18). Nochtans blijkt uit de gegevens in uw paspoort dat u Venezuela op 19 juli 2018 legaal verliet. Dit legaal vertrek uit Venezuela kan bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met een vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten. Hieraan kan overigens nog toegevoegd worden dat het erg bevreemdend overkomt dat, ofschoon de overheid een aanslag op uw leven gepleegd had omdat u tegen de president had gestemd, u na uw revalidatie de intentie had om opnieuw bij diezelfde overheid aan de slag te gaan. Hiermee geconfronteerd, repliceerde u enkel dat u twee kinderen te onderhouden had en u onvoldoende geld had om hun studies te betalen (CGVS, p. 17-18). Gelet op de ernst van uw beweerde vrees ten aanzien van de overheid kan uw rechtvaardiging voor uw houding slechts moeilijk overtuigen.

Volledigheidshalve kan nog gewezen worden op de disproportionaliteit tussen hetgeen waarvan u door de Venezolaanse overheid wordt verdacht, namelijk het stemmen tegen de president en de manier waarop uw leven daarom in gevaar werd gebracht. In Venezuela bent u nooit gearresteerd geweest, was u geen lid van een politieke partij, was u nooit politiek actief, en heeft u nooit deelgenomen aan politieke manifestaties of vergaderingen (CGVS, p. 6). U werkte als chauffeur die het personeel van het Ministerie van Telecommunicatie en Informatie van en naar het werk moest rijden (CGVS, p.10). Hieruit kan bezwaarlijk blijken dat u een hoog politiek profiel had of dat u een direct gevaar vormde voor de overheid. In die context is het weinig overtuigend dat de Venezolaanse overheid zich de moeite zou getroosten om u op de door u beschreven manier te vervolgen, waarbij uw vervolgers, door met een wagen een ongeval uit te lokken, bovendien hun eigen veiligheid in gevaar brachten. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Maduro's tegenkandidaten ongeveer drie miljoen stemmen haalden en dat de kandidaat voor wie u zou gestemd hebben bijna een miljoen stemmen haalde.

Gelet op het grote aantal stemmen voor Maduro's tegenkandidaten, is het geenszins aannemelijk dat het loutere feit tegen Maduro gestemd te hebben een voldoende reden is om op de door u beschreven

wijze vervolgd te worden, temeer daar uit de beschikbare informatie uit niets blijkt dat ambtenaren die duidelijk maakten tegen Maduro te zijn meer riskeren dan een ontslag.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u omwille van uw beweerde stem tegen Maduro door de Venezolaanse overheid werd vervolgd en hierdoor van een auto-ongeval het slachtoffer werd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf ophopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U bent immers een volwassen man met een diploma hoger middelbaar (CGVS, p. 5). Bovendien blijkt dat u twee verschillende jobs had als chauffeur en als hulptimmerman (CGVS, p. 5). Uw familieleden, onder wie enkelen zich in het buitenland bevinden, zijn u bovendien ter wille om u financieel te helpen zoals in het verleden reeds meermaals is gebleken (CGVS, p. 4-5). Uw ouders genieten een staatspensioen en uw schoonouders zorgen voor uw kinderen die in Venezuela achterbleven (CGVS, p. 3-4). Uit de documenten die u voorlegde blijkt bovendien dat u in Venezuela toegang had tot medische zorgen. U was ten slotte in staat, al dan niet met hulp van uw familie, om naar de Dominicaanse Republiek en Europa te reizen (Verklaring DVZ, vraag 31; CGVS, p. 7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit en uw nationaliteit wordt niet getwijfeld. Uit uw overige documenten blijkt voorts hoogstens dat u ook in 2010 werd gehospitaliseerd, dat u in 2013 eens werd beschoten, volgens u tijdens een overval (CGVS, p. 6), en dat u in februari 2018 een auto-ongeval had. Aan uw schotwonde en aan uw auto-ongeval wordt niet getwijfeld. De overval waarvan u het slachtoffer werd kan overigens bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met vervolging of ernstige schade. Uit niets blijkt immers dat deze gebeurtenis voor u een reden was om uw land te verlaten: na de overval en de hiermee gepaard gaande schotwonde bleef u nog vijf jaar in Venezuela wonen en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in deze periode problemen zou hebben gehad. Ook aan uw professionele activiteiten en uw ontslag in juli 2018 wordt niet getwijfeld. Hierboven is echter reeds gebleken dat er aan de door u geschetste context van uw ontslag niet het minste geloof kan worden gehecht. Uit uw ontslagbrief blijkt overigens hoogstens dat u om persoonlijke redenen uw ontslag indient.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Na een theoretische uiteenzetting over de principes van deze bepalingen licht verzoeker toe als volgt:

“Verzoeker is afkomstig uit Caracas, Venezuela. Hij stelt tegen Maduro te hebben gestemd bij de verkiezingen. Hij stelt voorts een ernstig ongeval te hebben gehad, waarbij hij een hoofdwonde heeft opgelopen. Daarnaast brengt hij documenten bij van een aanzienlijk rugletsel en een document betreffende zijn ontslag. Dit zijn allemaal elementen die niet werden betwist in de bestreden beslissing. Verwerende partij betwist echter wel het hele asielrelaas van verzoeker. Dat verzoeker verschillende medische attesten aan verwerende partij voorlegt, dewelke allen deugdelijk en rigoureuus onderzocht dienen te worden. Dit voornamelijk in het kader van de geloofwaardigheid en verklaringen voor mogelijke discrepanties in het relaas van verzoeker.

Dat het rapport van Dr. Wilfredo Mejias duidelijk stelt dat verzoeker een gecompliceerde hersenschudding heeft geleden en een vorm van retrograde amnesie lijdt. Dat ook de hiernavolgende rapporten van de neurologisch expert in die richting wijzen. Dat verwerende partij ook deze elementen in rekening diende te brengen bij het beoordelen van de verklaringen van verzoeker. Minstens had zij moeten nagaan wat de huidige gevolgen van voorliggend auto-ongeval waren om een deugdelijk en rigoureuus onderzoek te kunnen voeren.

Dat de familieleden van verzoeker overigens formeel zijn wanneer zij stellen te hebben gemerkt dat ook het gedrag van verzoeker wijzigde na het auto-ongeval. Dat hij vaker belangrijke gegevens vergat en niet langer data en afspraken kon onthouden. Dat hij voorts ook minder lang in de mogelijkheid was zich te concentreren.

Dat verwerende partij heeft nagelaten de huidige gezondheids- en neurologische situatie van verzoeker in overweging te nemen. Dat minstens een herbeoordeling van de verklaringen zich opdringt, doch dat verzoeker van mening is dat een nieuw interview met de nodige voorzorgsmaatregelen omwille van zijn kwetsbare neurologische positie noodzakelijk is. Dat immers, middels de videoconferentie veel elementen van zijn houding, lichaamstaal en uiteenzetting verloren zijn gegaan.

Wat verwerende partij voorts ook betwist, is de noodzaak aan internationale bescherming omdat:

“Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U bent immers een volwassen man met een diploma hoger middelbaar (CGVS, p. 5). Bovendien blijkt dat u twee verschillende jobs had als chauffeur en als hulptimmerman (CGVS, p. 5). Uw familieleden, onder wie enkelen zich in het buitenland bevinden, zijn u bovendien ter wille om u financieel te helpen zoals in het verleden reeds meermaals is gebleken (CGVS, p. 4-5). Uw ouders genieten een staatspensioen en uw schoonouders zorgen voor uw kinderen die in Venezuela achterbleven (CGVS, p. 3-4). Uit de documenten die u voorlegde blijkt bovendien dat u in Venezuela toegang had tot medische zorgen. U was ten slotte in staat, al dan niet met hulp van uw familie, om naar de Dominicaanse Republiek en Europa te reizen (Verklaring DVZ, vraag 31; CGVS, p. 7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoeker verwijst naar de COI Focus van Cedoca van 6 maart 2018 (Landeninformatie, stuk 10, nr. 2), de COI Focus van Cedoca van 20 april 2018 (Landeninformatie, stuk 10, nr. 3) en besluit dat uit deze rapporten blijkt dat de situatie voor het grootste deel van de inwoners van Venezuela schrijnend is en dat de situatie op een zeer korte termijn verergerd is. Een strikte opvolging van de situatie is noodzakelijk en de rapporten zijn snel verouderd. Zeker in zulke volatiele situaties dringt zich een regelmatige actualisatie van de landeninformatie op. De commissaris-generaal moet immers een deugdelijk geïnformeerde beslissing nemen op basis van alle informatie waarover hij beschikt, of redelijkerwijs had moeten beschikken op het ogenblik van de beslissing.

Verzoeker refereert naar de verschillende nieuwe landeninformatie en persberichten die heden beschikbaar zijn (verzoekschrift, stukken 3-10).

Wat zijn persoonlijke situatie betreft brengt verzoeker het volgende in herinnering:

“Dat verwerende partij vervolgens meent te kunnen stellen dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming omdat uit het verleden blijkt dat hij zelf kan rondkomen, mits hulp van familieleden.

Dat verwerende partij hierbij voorbij gaat aan de volgende gegevens:

- Bij terugkeer zal verzoeker geenszins toegang hebben tot tewerkstelling. Verzoeker heeft met de verkiezingen in Venezuela tegen huidig president Maduro gestemd. Dit heeft bij terugkeer het volgende als gevolg: "in the case of a person who worked for the government but not in a politically sensitive area, they might not be monitored when they return, but they might not be able to find a job in the same sector or within the government. The coordinator stated that [translation] "the government only hires people allied to the government and does everything possible to expel workers who criticize or disagree with the government from public organizations" by using "various mechanisms and lists, " of which "the most known" are the Tascón and Maisanta lists (La voz de la diáspora venezolana 19 Dec. 2017). According to the same source, a person who is not a [translation] "friend" of the government cannot integrate into the public sector (La voz de la diáspora venezolana 19 Dec. 2017). For additional information on the treatment of suspected whistle-blowers or former government employees, by the government or progovernment groups, including exclusion lists, see Response to Information Request VEN105784 of May 2017."

- Verzoeker legde bij zijn aanvraag voor internationale bescherming verschillende medische documenten voor, waaruit blijkt dat verzoeker te kampen heeft met een aanzienlijke rugblessure. Verwerende partij neemt zonder enige bijkomende vragen hieromtrent te stellen aan dat verzoeker bij een terugkeer onmiddellijk terug zal kunnen werken in dezelfde sector. Dat verzoeker mogelijks door dit rugletsel niet langer tewerkgesteld zal kunnen worden als hulptimmerman, of als chauffeur.

- Dat verwerende partij voorts meent dat hij financiële steun kan ontvangen van zijn familieleden. Dat dit slechts een ongestaafe bewering betreft van verwerende partij. Dat verwerende partij immers niet is nagegaan in welke mate de familie financiële steun kan verschaffen, noch in welke mate dit in het verleden gebeurde.

Dat zij deze gevolgtrekking enkel maakt op basis van het gegeven dat de zus van verzoeker in Nederland verblijft en haar partner tewerkgesteld is. (CGVS, p. 4-5) Dat zij echter op geen ogenblik inzage hebben gehad in het verdienvermogen van de familie van verzoeker.

- Dat zijn ouders een staatspensioen genieten en zijn kinderen zich bij hun grootouders, langs de kant van de moeder wonen heeft geen enkele bijkomende waarde. Het zijn immers de ouderen en de kinderen die het meeste te lijden hebben onder de huidige economische crisis. Het staatspensioen betreft heden immers slechts een equivalent van \$1,50 per maand. (stuk 11) Het spreekt voor zich dat zij voor zichzelf reeds strijden om een menswaardig bestaan met voldoende voedsel en de nodige medicatie.

- Dat verwerende partij voorts opwerpt dat verzoeker toegang had tot de nodige medische zorgen. Dat dit echter plaats vond in februari 2018, hetgeen reeds een lange tijd geleden is. Dat heden de gezondheidssituatie in Venezuela gewijzigd is. Dat veelal geen medicijnen aanwezig zijn, noch stromend water aanwezig is. (stuk 5) Dat verzoeker bovendien reeds in het verleden verschillende malen een schrijven richtte aan de sociale zekerheid, de overheid en de televisie teneinde de nodige fondsen bij elkaar te krijgen om zijn operatie te bekostigen. (stuk 12)

Dat verwerende partij ten slotte stelt dat verzoeker zal kunnen rondkomen, daar hij naar de Dominicaanse Republiek en Europa kon reizen. Dat verzoeker echter slechts een dag in de Dominicaanse Republiek verbleef, hetgeen erop wijst dat dit een transit-stop was. Dat zijn zus overigens uitzonderlijk de nodige fondsen bij elkaar heeft kunnen vinden om het leven van haar broer in veiligheid te brengen. Dat dit echter geenszins inhoudt dat verzoeker voldoende geld heeft om een terugkeer te bekostigen en in Venezuela niet onderworpen te zullen worden aan onmenselijke en vernederende behandeling. Dat dit tevens niet inhoudt dat de zus van verzoeker zijn leven in Venezuela kan bekostigen.

Dat de bestreden beslissing derhalve geheel werd opgemaakt uit drogredenen, langs de zijde van verwerende partij. Dat verzoeker voldoende begin van bewijs heeft voorgelegd dat hij bij terugkeer geen kans heeft op tewerkstelling, dat hij geen bijkomende steun kan genieten van familieleden en dat de huidige humanitaire crisis te Venezuela wel degelijk de nood opent voor internationale bescherming.

Dat verwerende partij op geen enkel ogenblik in de procedure deze elementen op een deugdelijke en rigoureuze wijze heeft onderzocht.

Dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM.”

Om een deugdelijk en rigoureuze onderzoek te voeren had de commissaris-generaal een beslissing moeten nemen op basis van alle gegevens in voorliggend dossier die hij wist, of redelijkerwijs had moeten weten. Dit op basis van de verklaringen en de documenten van verzoeker en de beschikbare en recente landeninformatie. Indien de situatie dit vereist, moet ambtshalve bijkomend onderzoek worden uitgevoerd naar bepaalde situaties.

In voorliggend dossier beperkt de bestreden beslissing zich tot het minimaliseren van de hele asielpcedure van verzoeker, hij betwist de geloofwaardigheid van verzoeker op basis van een buikgevoel en voert een controle op basis van verouderde landeninformatie. Op elk ogenblik van het onderzoek werd nagelaten de grieven van verzoeker op een rigoureuze wijze te onderzoeken.

Uit deze uiteenzetting blijkt manifest dat werd nagelaten het verzoek om internationale bescherming van verzoeker inhoudelijk en op correcte wijze te onderzoeken. De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten:

- Beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats (stuk 2);
- “Venezuela’s massive currency devaluation is a ‘scam’ – and does ‘nothing’ to ease its economic crisis, analysts say” van CNBC van 20 augustus 2018 (stuk 3);
- “The crisis in Venezuela is in desperate need of international attention” van UN Dispatch van 6 juni 2018 (stuk 4);
- “Hospital scrap surgeries, Venezuelans for go showers as tops run dry” van Reuters van 15 augustus 2018 (stuk 5);
- “Er rot iets in de staat Venezuela: 5 antwoorden over de huidige crisis” van vrt.be van 22 augustus 2018 (stuk 6);
- “Life’s a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent” van The Guardian van 25 juli 2018 (stuk 7);

- *“Nicolas Maduro's plan for Venezuela adds bewilderment to despair”* van The Guardian van 26 augustus 2018 (stuk 8);
- *“Venezuela heading for 'crisis moment' comparable to refugees in Mediterranean, UN says”* van The Guardian van 25 augustus 2018 (stuk 9);
- *“Venezuela migrant crisis: Peru receives asylum requests”* van BBC van 26 augustus 2018 (stuk 10);
- *“Elderly Venezuelans struggle to survive on \$1,50 a month”* van caracaschronicles.com van 21 februari 2018 (stuk 11);
- Brieven van verzoekers moeder met het verzoeken om financiële ondersteuning (stuk 12).

Het stuk 12 bevindt zich al in het administratief dossier (Documenten, stuk 9, nrs. 12-14).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de beoordeling van de medische attesten betreft, gaat verzoeker voorbij aan het feit dat de attesten van arts Wilfredo Mejias van 21 maart 2018 en 2 mei 2018 geen verdere diagnose bevatten dan de vaststelling van een vorm van retrograde amnesie. Zoals verzoeker zelf stelt, wordt deze vorm niet verder gespecificeerd. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te suggereren bevat het rapport van de neuroloog Jorge Hontoria Lopez van 21 februari 2018 slechts het feit dat verzoeker het bewustzijn heeft verloren gedurende 20 minuten op de dag van het ongeval (17 februari 2018) en er sprake is van geheugenverlies, maar hieruit kan zeker niet worden afgeleid dat verzoekers verklaringen verkeerd werden beoordeeld in de bestreden beslissing. Verzoekers argument dat hij moeilijkheden heeft om verklaringen af te leggen over zijn eventuele problemen bij een terugkeer naar Venezuela, is een *post factum* verklaring, die de Raad niet overtuigt, omdat deze vooral lijkt te zijn ingegeven na kennisname van de motieven van de bestreden beslissing. Deze verklaring laat niet toe om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Bovendien laat verzoeker na om te staven wat de huidige gevolgen zijn van het auto-ongeval van 17 februari 2018. Het betoog blijkt beperkt tot loutere beweringen (i) dat zijn familieleden formeel zijn dat zij hebben gemerkt dat ook het gedrag van verzoeker veranderde, (ii) dat hij vaker belangrijke gegevens vergat, (iii) dat hij niet langer data en afspraken kon onthouden en (iv) dat hij ook minder lang in de mogelijkheid was om zich te concentreren. De bestreden beslissing heeft de huidige gezondheids- en neurologische situatie van verzoeker in overweging genomen en daaruit terecht afgeleid dat verzoeker op 17 februari 2018 een verkeersongeval heeft gehad, zoals blijkt uit de documenten die hierover werden neergelegd. Verzoekers standpunt dat een nieuw persoonlijk onderhoud zich opdringt dat niet middels een videoconferentie mag worden georganiseerd, met de nodige voorzorgsmaatregelen, omwille van een kwetsbare neurologische situatie, vindt geen steun in het administratief dossier, noch in de stukken ter ondersteuning van het beroep, en wordt bijgevolg niet bijgetreden.

De bestreden beslissing wordt derhalve hernomen als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotief – u beweerde bij aankomst op 21 juli 2018 als toerist naar Europa te zijn gekomen en verzocht pas twee dagen later, op 23 juli 2018, om internationale bescherming – en het feit dat u bij aankomst in België over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

U verklaarde na de presidentsverkiezingen met de Venezolaanse overheid in de problemen te zijn gekomen omdat u tegen president Maduro had gestemd.

Vooreerst dient er gewezen te worden op een fundamentele tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. U verklaarde dat u ongeveer twee maanden na de presidentsverkiezingen in de problemen kwam omdat u tegen de president had gestemd. Daarna had u een (uitgelokt) ongeval en moest u drie maanden revalideren. Na de revalidatie ging u opnieuw werken, maar daar werd u in juli 2018 gedwongen uw ontslagbrief te ondertekenen waardoor u uiteindelijk op 19 juli 2018, ongeveer drie à drie en een halve maand na het ongeval, Venezuela verliet (CGVS, p. 7; p. 14). Volgens uw chronologie ontvluchtte u Venezuela bijgevolg meer dan vijf maanden na de presidentsverkiezingen. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat de presidentsverkiezingen van dit jaar plaatsvonden op 20 mei 2018, i.e. exact twee maanden voor uw vertrek uit Venezuela. Gelet hierop kan er niet het minste geloof gehecht worden aan de door u beweerde omstandigheden van uw ongeval, temeer daar het opvallend is dat u zich niet eens de precieze datum van het ongeval herinnerde (CGVS, p. 11). Deze conclusie wordt extra bevestigd doordat alle door u neergelegde medische documenten ter staving van het door u beweerde door de overheid uitgelokte ongeval dateren van vóór de afgelopen presidentsverkiezingen van mei 2018: hieruit blijkt bovendien dat uw auto-ongeval op 17 februari 2018 gedateerd moet worden.

Dat er aan uw beweringen dat u vervolgd werd omdat u tegen Maduro heeft gestemd geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat u beweerde voor de onafhankelijke kandidaat 'Fertucci' gestemd te hebben. Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat Fertucci geen presidentskandidaat was. Wel was Javier Bertucci kandidaat.

Bovendien blijkt uw gedrag moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde vrees ten aanzien van de overheid. U verklaarde door de aanslag en door het verplichte ontslag begrepen te hebben dat u gevaar liep: de overheid had het op u gemunt. U vreesde bij terugkeer naar Venezuela dan ook voor uw leven (CGVS, p. 11; p. 18). Nochtans blijkt uit de gegevens in uw paspoort dat u Venezuela op 19 juli 2018 legaal verliet. Dit legaal vertrek uit Venezuela kan bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met een vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten. Hieraan kan overigens nog toegevoegd worden dat het erg bevreesdend overkomt dat, ofschoon de overheid een aanslag op uw leven gepleegd had omdat u tegen de president had gestemd, u na uw revalidatie de intentie had om opnieuw bij diezelfde overheid aan de slag te gaan. Hiermee geconfronteerd, repliceerde u enkel dat u twee kinderen te onderhouden had en u onvoldoende geld had om hun studies te betalen (CGVS, p. 17-18). Gelet op de ernst van uw beweerde vrees ten aanzien van de overheid kan uw rechtvaardiging voor uw houding slechts moeilijk overtuigen.

Volledigheidshalve kan nog gewezen worden op de disproportionaliteit tussen hetgeen waarvan u door de Venezolaanse overheid wordt verdacht, namelijk het stemmen tegen de president en de manier waarop uw leven daarom in gevaar werd gebracht. In Venezuela bent u nooit gearresteerd geweest, was u geen lid van een politieke partij, was u nooit politiek actief, en heeft u nooit deelgenomen aan politieke manifestaties of vergaderingen (CGVS, p. 6). U werkte als chauffeur die het personeel van het Ministerie van Telecommunicatie en Informatie van en naar het werk moest rijden (CGVS, p.10). Hieruit kan bezwaarlijk blijken dat u een hoog politiek profiel had of dat u een direct gevaar vormde voor de overheid. In die context is het weinig overtuigend dat de Venezolaanse overheid zich de moeite zou getroosten om u op de door u beschreven manier te vervolgen, waarbij uw vervolgers, door met een wagen een ongeval uit te lokken, bovendien hun eigen veiligheid in gevaar brachten. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Maduro's tegenkandidaten ongeveer drie miljoen stemmen haalden en dat de kandidaat voor wie u zou gestemd hebben bijna een miljoen stemmen haalde. Gelet op het grote aantal stemmen voor Maduro's tegenkandidaten, is het geenszins aannemelijk dat het loutere feit tegen Maduro gestemd te hebben een voldoende reden is om op de door u beschreven wijze vervolgd te worden, temeer daar uit de beschikbare informatie uit niets blijkt dat ambtenaren die duidelijk maakten tegen Maduro te zijn meer riskeren dan een ontslag.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u omwille van uw beweerde stem tegen Maduro door de Venezolaanse overheid werd vervolgd en hierdoor van een auto-ongeval het slachtoffer werd."

“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit en uw nationaliteit wordt niet getwijfeld. Uit uw overige documenten blijkt voorts hoogstens dat u ook in 2010 werd gehospitaliseerd, dat u in 2013 eens werd beschoten, volgens u tijdens een overval (CGVS, p. 6), en dat u in februari 2018 een auto-ongeval had. Aan uw schotwonde en aan uw auto-ongeval wordt niet getwijfeld. De overval waarvan u het slachtoffer werd kan overigens bezwaarlijk gelijkgeschakeld worden met vervolging of ernstige schade. Uit niets blijkt immers dat deze gebeurtenis voor u een reden was om uw land te verlaten: na de overval en de hiermee gepaard gaande schotwonde bleef u nog vijf jaar in Venezuela wonen en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in deze periode problemen zou hebben gehad. Ook aan uw professionele activiteiten en uw ontslag in juli 2018 wordt niet getwijfeld. Hierboven is echter reeds gebleken dat er aan de door u geschetste context van uw ontslag niet het minste geloof kan worden gehecht. Uit uw ontslagbrief blijkt overigens hoogstens dat u om persoonlijke redenen uw ontslag indient.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vervolgingsfeiten, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist echter de beoordeling van de ernst van de humanitaire crisis en de socio-economische situatie in Venezuela, in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie waarop de bestreden beslissing steunt blijkt echter dat de situatie zoals deze wordt beschreven, overeenstemt met de situatie waar verzoeker thans naar verwijst. Een crisis in de gezondheidszorg, ongeziene problemen qua toegang tot voeding, een hyperinflatie, een erbarmelijke economische en politieke toestand, een humanitaire crisis die om de aandacht van de internationale gemeenschap vraagt. Het loutere feit dat verzoeker enkele meer recente persberichten en rapporten bijbrengt over de algemene toestand in Venezuela, neemt niet weg dat verzoeker ook vandaag steeds enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Wat zijn persoonlijke situatie betreft, kan verzoeker echter niet worden gevolgd. De bestreden beslissing vermeldt terecht dat verzoeker geen nood heeft aan subsidiaire bescherming, omdat uit het verleden blijkt dat hij niet in de onmogelijkheid was om te voorzien in elementaire levensbehoeften.

Het betoog dat verzoeker geen toegang zal hebben tot tewerkstelling, strookt niet met de stukken die verzoeker heeft bijgebracht, waaruit blijkt dat hij tot vlak voor zijn vertrek heeft gewerkt, als chauffeur in dienst van de overheid. Verzoeker heeft zelf ontslag genomen. Aan verzoekers verklaring dat hij met de verkiezingen in Venezuela tegen huidig president Maduro heeft gestemd, wordt geen geloof gehecht, gelet op de vaststellingen onder punt 2.3. Verzoekers rugblessure verhinderde hem blijkbaar niet om als chauffeur te worden tewerkgesteld en deze job opnieuw op te nemen na het verkeersongeval op 17 februari 2018. Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat hij financiële steun kan ontvangen van zijn familieleden. Dit blijkt immers niet alleen uit het gegeven dat zijn zus in Nederland verblijft en haar partner zijn reis naar Europa hebben geregeld, maar ook uit de verklaring dat zijn ex-vrouw, de moeder van zijn kinderen, in Ecuador is gaan werken en geld opstuurt voor de opvoeding van de kinderen. Verzoekers ouders ontvangen een staatspensioen en zijn kinderen worden thans opgevoed door zijn schoonouders, zonder dat er enig element voorligt dat aannemelijk maakt dat zij te lijden hebben onder de huidige crisis. Het is immers slechts een verwijzing naar algemene informatie dat het staatspensioen slechts een equivalent van 1,50 USD per maand bedraagt, zonder dat hij concreet aannemelijk maakt wat hiervan de gevolgen zijn voor zijn situatie.

Verzoeker had toegang tot de nodige medische zorgen, die in februari 2018 starten, maar gedurende meerdere maanden doorliepen, zoals blijkt uit de stukken ter staving van zijn revalidatie. Het enkele feit dat verzoekers moeder in 2010 verschillende malen een schrijven richtte aan de sociale zekerheid, de overheid en de televisie teneinde de nodige fondsen bij elkaar te krijgen om zijn operatie te bekostigen, doet hieraan geen afbreuk.

De bestreden beslissing vermeldt in dit verband terecht dat verzoeker naar de Dominicaanse Republiek en Europa kon reizen, dat zijn zus en schoonbroer in Nederland geld opstuurden, zodat dit erop wijst dat verzoekers persoonlijke situatie geen reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling bij een terugkeer naar Venezuela. Verzoeker gaf de met grenscontrole belaste inspecteur immers aan dat hij als toerist onderweg was naar Nederland, zonder enige andere reden te vermelden waarom hij uit Venezuela vertrok.

De bestreden beslissing wordt derhalve bevestigd op dit punt:

“Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de

verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U bent immers een volwassen man met een diploma hoger middelbaar (CGVS, p. 5). Bovendien blijkt dat u twee verschillende jobs had als chauffeur en als hulptimmerman (CGVS, p. 5). Uw familieleden, onder wie enkelen zich in het buitenland bevinden, zijn u bovendien ter wille om u financieel te helpen zoals in het verleden reeds meermaals is gebleken (CGVS, p. 4-5). Uw ouders genieten een staatspensioen en uw schoonouders zorgen voor uw kinderen die in Venezuela achterbleven (CGVS, p. 3-4). Uit de documenten die u voorlegde blijkt bovendien dat u in Venezuela toegang had tot medische zorgen. U was ten slotte in staat, al dan niet met hulp van uw familie, om naar de Dominicaanse Republiek en Europa te reizen (Verklaring DVZ, vraag 31; CGVS, p. 7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een menonwaardige situatie zou terechtkomen."

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, betwist verzoeker de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in zijn zaak niet. De gemaakte beoordeling is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

"Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP